

בזכרוּן-יעקב אצל אהרוןsson, אצל פרופ' ברוך שץ
למדנו ציור, זכורים לי "כלי הצייר": תיק הקרטון גדול
הממדים ובו גליונות ניר גדולים ועבים, עפרונות מושלמים
בגדלים שונים, סרגלים וכיו"ב מכשירים ממושרים שונים.
אהבנו להסתכל איך אבא שקוּע בעבודות הרישום.

לכל מקומות ההשתלמות הללו היה אבא מגיע במקלו
ואולי גם בתרמילו.

ביפו למדנו, יהודה ואני, תחילת בכיה"ס לבנות ואחר-כך
בגימנסיה; יהודה במכינה ג'. ואני במכינה א' (גימנסיסטים
לכל דבר).

גם עתונים היו לנו "עולם קטן" ו"החיים והטבע". מבעוד
מועד רכש אבא לunganו שלא נשבר, חלילה, בטלים מקריאה.
כך עבה, הכלל את כל גליונות "עולם קטן" שיצא לאור
בירושלים בשנת 1893 (עוד בטרם נולדנו) ע"י בן-יהודה,
יהודה גור וד. יודקוביץ. את גליונות "החיים והטבע" שיצא
בווילנה בשנים 1905-6 (בטרם ידעו קרוא וכותב), שמר
וכרכם לunganו. מאוחר יותר הופיעו "השחר" ו"בן-שחר"
(1911) אותם כבר קראנו בעודם "חמים".

חביבים עלינו היו שני העתונים הראשונים (כרכים עבים
ובבדים) ועוד שנים רבות היינו חוזרים וקוראים בהם ולא
עוד אלא ש"הורשנום" לילדינו וגם הם "הציצו" בהם ל-
פרקם. אגב, ב"החיים-והטבע" התפרסם מכתב "תעמולה"
למען עלייה לארץ, מأت יהודה וכן קרה הדבר: מתוך שיחה
בין שני יהודים בחנות מכולת, קלט יהודה את המשפט
חבא: "כאשר יתhapeך הגלג' ויפסקו שם הפוגרומים, נחזר
לרוסיה". יהודה, בן השמונה, לא יכול היה להבין איך
יכולים יהודים אפילו להעלות על דעתם שיבח לروسיה,